

Kocianova houslová soutěž

68. ročník

Laureátka Matsushima Sumireko

Nezavírám oči před chybami

I Don't Turn a Blind Eye to Mistakes

Pro Sumireko byla výhra v soutěži naprostým překvapením – a to doslova. Kvůli jazykové bariéře totiž při vyhlášení zpočátku vůbec nepochopila, že se stala vítězkou. Tento moment nečekaného triumfu byl však vyvrcholením cesty postavené na disciplíně a sebereflexi. Vítězka věří, že za jejím úspěchem stojí především poctivé cvičení a upřímnost k sobě samé. Klíčem k úspěchu pro ni bylo nepřehlížet své slabiny a nevyhýbat se těm částem hry, které jí nešly nebo které neměla ráda.

Pokračování na str. 2

For Sumireko, winning the competition came as a complete surprise – quite literally. Because of the language barrier, she did not initially understand during the announcement that she had become the winner. Yet this moment of unexpected triumph was the culmination of a journey built on discipline and self-reflection. The winner believes that her success is mainly the result of diligent practice and honesty with herself. For her, the key to success was not overlooking her weaknesses and not avoiding the parts of playing that she struggled with or disliked.

Continued on pg. 2

Rozhovor / Interview
Prof. Leoš Čepický

Rozhodování bylo náročné
Decision was difficult

Rozhovor na str. 4
Interview on pg. 4

Bud'te s námi
Keep in touch

fb/kocianovousti
ig/kocian competition
www.kocianovousti.cz

Porota hodnotí 3. kategorii

U některých soutěžících jsme mohli sledovat kolísání formy, zatímco v prvním kole excelovali, ve druhém kvalita jejich výkonu poklesla. Roli mohly hrát vnější faktory, jako je nízký atmosférický tlak, nedůsledně naladěný nástroj, ale i prostá lidská smůla v podobě nemoci. Právě tyto momenty nám však připomínají, že soutěž není život a život bychom neměli vnímat jako soutěž. Jak moc byla u jednotlivých soutěžících slyšet míra empatie, nebo síla ega!

Výsledek, ať už je jakýkoliv, nemusí mladí houslisté přečehovat. Cílem každé přípravy má být odevzdání maxima. Jakmile však utichne potlesk, nejdůležitějším vítězstvím je vzít druhý den s nadšením a láskou nástroj znovu do ruky a pokračovat v cestě za zdokonalením a rozdáváním radosti.

The jury evaluates the 3rd category

For some contestants, we could observe fluctuations in form. While they excelled in the first round, the quality of their performance declined in the second. External factors may have played a role, such as low atmospheric pressure, an insufficiently tuned instrument, or simply unfortunate circumstances like illness. Yet it is precisely these moments that remind us that competition is not life, and life itself should not be seen as a competition. How clearly one could hear, in each individual performance, the balance between empathy and the strength of ego! Whatever the result may have been, young violinists need not attach too much importance to it. The true aim of every preparation should be to give one's very best. And once the applause fades away, the greatest victory of all is to pick up the instrument again the very next day with enthusiasm and love, and to continue the journey towards improvement and the sharing of joy.

Prof. František Novotný

2.

Výsledky 3. kategorie

Results of the 3rd category

1. cena / 1st place

Lucja Pych, Polsko

2. cena / 2nd prize

Filip Fehér, Slovensko

3. cena / 3rd prize

Mykola Pososhko, Ukrajina/Švýcarsko
Lara Tamcan, ČR – Gymnázium
a Hudební škola hlavního města Prahy

Čestné uznání 1. stupně

Certificate of Merit 1st grade

Reiko Sumi, Japonsko

Čestné uznání 2. stupně

Certificate of Merit 2nd grade

Lazar Chnaris, Rakousko
Anna Olecká, ČR – ZUŠ Brno, Smetanova
Josefína Anna Vybíralová, ČR – ZUŠ A.
Voborského, Praha 4 – Modřany

Čestné uznání 3. stupně

Certificate of Merit 3rd grade

Konstantin Scripcaru, Rakousko

Upomínkový list

Certificate of Participation

Aleksa Rakočević, Srbsko

Pokračování ze str. 1

Matsushima Sumireko se narodila v roce 2014 v Japonsku. Začala hrát na housle ve svých 4 letech. Studuje pod vedením Noriko Tozawy.

Prozradila, že ji k výkonům v mezinárodních soutěžích žene také vidina ochutnávání dobrého jídla. V České republice si zatím stihla oblíbit především knedlíky.

A jak tato talentovaná umělkyně relaxuje po náročném výkonu? Nejraději v zatemněném pokoji, kde si dopřeje šlofika se svým plyšákem, kterého dostala jako cenu. Přestože jsou soutěže důležité, přiznává, že má raději koncerty. Atmosféra, kdy publikum křičí „bravo“, je pro ni totiž tou největší odměnou, která v rodném Japonsku není běžná.

Continued from pg. 1

Matsushima Sumireko was born in 2014 in Japan. She began playing the violin at 4 years old, studying under Noriko Tozawa.

She revealed that one of the things motivating her to perform in international competitions is the opportunity to taste good food. In the Czech Republic, she has already developed a taste for dumplings.

And how does this talented artist relax after a demanding performance? Most of all, she enjoys taking a nap in a darkened room with her stuffed toy, which she received as a prize. Although competitions are important, she admits that she prefers concerts. For her, the atmosphere of an audience shouting “bravo” is the greatest reward – something that is not common in her native Japan.

Výsledky 4. kategorie

Results of the 4th category

1. cena / 1st place

Egon Hollý, Slovensko

2. cena / 2nd prize

Dovydas Čiplies, Litva

Julia Kalicka, Polsko

Frida Gandia Jensen, Norsko

3. cena / 3rd prize

Rastko Savović, Srbsko

Tereza Holáňová, ČR – ZUŠ Uherské

Hradiště

Mikuláš Ježek, ČR – Gymnázium

a Hudební škola hl. města Prahy

Čestné uznání 1. stupně

Certificate of Merit 1st grade

Helena Vydrová, ČR – Gymnázium

a Hudební škola hl. města Prahy

Lea Isabella Migalnikova, Norsko

Čestné uznání 2. stupně

Certificate of Merit 2nd grade

Yesui Tulgat, Mongolsko

Nika Šulja, Srbsko

Čestné uznání 3. stupně

Certificate of Merit 3rd grade

Antonio Šarić, Bosna a Hercegovina

Helena Hampalová, ČR – ZUŠ B. Martinů,

Havířov-Město

Porota hodnotí 4. kategorii

Právě jsme odešli z porotního balkónu po vyslechnutí posledního soutěžícího a musím říct, že úroveň je rozporuplná. Děti jsou moc šikovné, některé jsou lepší, některé horší, tak to na soutěžích bývá a má být. Doufám, že správně a férově rozdělíme ceny a ti nejlepší vyhraji.

The jury evaluates the 4th category

We have just left the jury balcony after listening to the last contestant, and I must say that the overall level is quite contradictory. The children are very talented – some performances were stronger, some weaker, but that is how competitions are and how they should be. I hope we will divide the prizes fairly and correctly, and that the very best will win.

Daniel Matejča

Kocianka objektivem našich fotografů

Kocianka through the lens of our photographers

Wihanovo kvarteto a Jan Mráček v kostele Nanebevzetí Panny Marie

Vyhlášení 4. kategorie

Rozhovor
Interview

Prof. Leoš Čepický

předseda poroty
Chairman of the Jury

Soutěž má být motivací, ne jen honbou za oceněním

The competition should be
a motivation, not just a pursuit of awards

Po skončení soutěže jsme si povídali s předsedou poroty Leošem Čepickým. Ten při zahájení letošního ročníku s úsměvem poznamenal, že doufá, že mladí soutěžící porotě rozhodování příliš neusnadní. A jak se nakonec ukázalo, děti jeho přání skutečně splnily.

After the competition, we spoke with the chairman of the jury, Leoš Čepický. At the opening of this year's edition, he remarked with a smile that he hoped the young contestants would not make the jury's decision too easy. As it turned out, the children truly fulfilled his wish.

Letos jste jako porota měli asi těžkou hlavu. Můžete průběh soutěže a výkony dětí na závěr zhodnotit?

Bylo to náročné rozhodování, protože úroveň soutěže byla opravdu velmi vysoká. Výkony se nám moc líbily a některá rozhodnutí byla skutečně těžká. Každý z porotců se snažil rozhodovat podle svého nejlepšího svědomí. Jsme tady hlavně proto, abychom dětem pomohli a nijak jim neublížili.

Samozřejmě se potom objevují emoce a zklamání, protože každý sem přijede s tím, že zahraje co nejlépe a ideálně získá cenu. Jenže takhle soutěž není jen o oceněních. Pro mnoho dětí jsou ceny důležité, ale v životě nakonec nebude rozhodující, kdo nějakou cenu dostal nebo nedostal.

Důležité je spíš to, aby je soutěž motivovala, aby měly radost z toho, co odehrály, aby se posunuly dál, slyšely ostatní soutěžící, své kolegy a kolegyně, a udělaly si z toho vlastní obrázek. Aby si z celé zkušenosti něco odnesly a mohly na tom dál stavět. A je pravda, že to ponaučení si často odnášejí možná ještě víc pedagogové než samotné děti.

Zklamání některých účastníků především v rámci druhé kategorie bylo citelné. Chcete rozhodnutí poroty vysvětlit?

Letos byla ve druhé kategorii velmi specifická situace, kdy byly uděleny dvě první ceny – jedna putuje do Lucemburska, druhá do Japonska.

Zvažovali jsme, jak s tím naložit dál, protože pokud bychom rozšířili nejvyšší ocenění na více účastníků (například dvě první, čtyři druhé, čtyři třetí ceny a k tomu čestná uznání), ztratilo by to podle nás jasné odstupňování mezi mimořádnými výkony a zbytkem soutěžících.

Obě vítězky totiž nastavily mimořádně vysokou laťku. Ostatní děti nehrály špatně – naopak, podávaly velmi dobré výkony, ale v porovnání s těmito dvěma výkony byl rozdíl zřetelný. Proto jsme se rozhodli ocenění strukturovat tak, aby byl tento rozdíl jasně viditelný.

Jak jste dospěli ke konečné shodě na letošní laureátce?

Výkony dvou nejlepších hráček letošního ročníku byly opravdu

na stejné úrovni, proto jsme přistoupili k hlasování.

Jak vám fungovalo letošní složení poroty?

Fungovalo to naprosto skvěle, byla dobrá atmosféra a musím říct, že i bodově jsme se shodovali s rozlišením maximálně o dva body.

Vy sám jste byl taky laureátem KHS v roce 1981. Jakou vzpomínku na ten den máte?

To už je opravdu hodně dávno. Tenkrát se soutěž ještě konala v Roškotově divadle. Poprvé jsem tu byl v roce 1974 a celkem jsem se soutěže zúčastnil šestkrát. V tom věku jsem to ale neprožíval nějak dramaticky. Prostě jsem cvičil, hrál a šel vystoupit. Na Ústí mám ale krásné vzpomínky. Bylo to jiné prostředí než běžně na hudební škole, navíc v krásném prostoru Roškotova divadla. Vždycky tu byla spousta známých lidí, nových kamarádů a přátel, takže to mělo skvělou atmosféru.

A hlavně to pro mě byl vždycky obrovský stimul na celý rok. Člověk měl před sebou konkrétní termín, na který se musel připravit, a to je velká motivace. Myslím si, že stejně to mají i děti dnes.

This year, the jury probably had quite a difficult task. How would you evaluate the course of the competition and the performances of the children?

It was very difficult to make decisions because the overall level of the competition was truly exceptionally high. We enjoyed the performances very much, and some decisions were genuinely hard to make. Every juror tried to judge according to their best conscience. We are here above all to help the children and not to harm or discourage them in any way.

Of course, emotions and disappointment appear afterwards, because everyone comes here wanting to perform as well as possible and ideally win a prize. But this competition is not only about awards. For many children, prizes are important, but in life it will not ultimately matter who did or did not receive an award. What matters more is that the competition motivates them, that they enjoy performing, continue to grow, listen to the other contestants – their colleagues and friends – and form their own perspective from the experience. The important thing is that they take something valuable away from it and can continue building on it in the future. And it is true that sometimes the teachers take away even more lessons from the experience than the children themselves.

The disappointment of some participants, especially in Category II, was quite noticeable. Would you like to explain the jury's decision?

This year, there was a very specific situation in the second category, where two first prizes were awarded – one going to Luxembourg and the other to Japan.

We carefully considered how to proceed, because if we had expanded the top awards to more participants – for example, giving two first prizes, four second prizes, four third prizes, and honorary mentions – we felt it would have blurred the distinction between the truly exceptional performances and the rest of the competitors.

The two winners simply set an extraordinarily high standard. The other children did not play badly at all – contrarywise, they delivered very strong performances – but compared to these two performances, the difference was clear. That is why we decided to

structure the awards in a way that would make this distinction clearly visible.

How did the jury arrive at the final decision regarding this year's laureate?

The performances of the two best players of this year's competition were truly on the same level, which is why we eventually proceeded to a vote.

How did this year's jury work together?

It worked absolutely perfectly. There was a very good atmosphere, and I must say that even in terms of scoring, our evaluations differed by no more than two points.

You yourself were also a laureate of the KVC in 1981. What memories do you have of that day?

That was a very long time ago. Back then, the competition was still held at the Roškot Theatre. I first came here in 1974 and in total I participated in the competition six times.

At that age, though, I did not experience it too dramatically. I simply practiced, played, and went on stage. But I have very fond memories of Ústí. It was a different environment from the regular music school setting, and the beautiful atmosphere of the Roškot Theatre added something special. There were always many familiar faces, new friends, and wonderful people around, which created a truly unique atmosphere.

And above all, it was always a huge motivation for me throughout the whole year. You had a specific date ahead of you that you had to prepare for, and that in itself is a great motivator. I believe children experience it the same way today.

Rozhovor
Interview

Martina Hájková

Napojit se na dítě, to je ta pravá alchymie

Connecting with a child, that is the true alchemy

Patří mezi nenápadné, ale naprosto zásadní pilíře soutěže. Bez ní by mladí interpreti jen stěží zazářili. Korepetitorka, která na letošním ročníku doprovází neuvěřitelných 24 dětí, podhaluje zákulisí své náročné práce. Začíná měsíce před prvním tónem na pódiu a vyžaduje nejen precizní hru, ale i schopnost téměř telepatického napojení na sólistu.

She is one of the quiet yet absolutely essential pillars of the competition. Without accompanists like her, young performers would hardly be able to shine on stage. This year's répétiteur, accompanying an astonishing 24 children, offers a glimpse behind the scenes of her demanding work, a role that begins months before the first note is played and requires not only precision at the piano, but also an almost telepathic connection with the soloist.

Jaká byla vaše cesta k profesi korepetitorky zde na soutěži?

Byla to vlastně úplně přirozená cesta. Na začátku, což už je tedy v podstatě „hluboký středověk“, jsem sem jezdila jen jako doprovod dětí z naší školy – tehdejší LŠU ve Voršilské ulici v Praze. Postupně se to ale začalo nabalovat. Začali mi psát zahraniční účastníci, že mají problém a přijedou bez vlastního klavíristy. Dnes už se to rozjelo do obrovských rozměrů. Většina kontaktů jde přes školu, kam chodí maily se žádostmi o spolupráci.

Doprovázíte obrovské množství soutěživých. Jak se dá takový nápor zvládnout po organizační stránce?

Je to skutečně náročné, letos bych řekla až „šílené“. Celý proces začíná už kolem Vánoc nebo v lednu, kdy se začínají ozývat první zájemci. Proběhnou stovky mailů, domlouváme přesný repertoár, a pokud jde o skladby, které neznám, posílají mi noty. Příprava pak probíhá už v Praze společně s mými kolegyněmi Silvíí Ježkovou a Hanou Louženskou. Musíme si harmonogram naplánovat podle toho, kdy komu přiletí letadlo. Letos jsem s některými

Japonkami zkoušela v Praze už od středy, v neděli jsem přejela do Ústí a od půl šesté večer už jsem seděla u klavíru, a to až do deseti do večera.

Jak vypadá váš běžný soutěžní den?

Pondělí, úterý i středu jsem začínala v sedm hodin ráno. Naštěstí jsou někteří účastníci, například z Mongolska, díky časovému posunu a disciplíně ochotní přijít takto brzy. Pak už jedu v podstatě non-stop až do půl jedenácté do večera. Sama se divím, kde tu energii беру, ale ti mladí hudebníci jsou úžasní. Letos doprovázím 24 dětí a kolegyně mají podobné počty. Dohromady tak pokrývám dvě až tři čtvrtiny všech soutěživých.

Míváte ještě trému, nebo je to po letech už rutina?

Před některými výstupy nervózní jsem. Je velký rozdíl, jestli hraju věc, kterou znám celý život, nebo skladbu, kterou jsem se učila nově až pro tuto soutěž. U těch známých mě nic nerozhodí, i kdyby dítě přeskočilo řádku, prostě ho „chytnu“. Na pódiu je to ale vždycky jiné než ve třídě. Děti dostanou trému, začne jim rychleji bít srdce a najednou hrají v úplně jiném tempu.

V čem tedy spočívá největší umění korepetitora?

Není to jen o tom se ty noty naučit. Musíte být s tím dítětem naprosto napojená a cítit, co se chystá vyvést. Je to trochu alchymie. Musím odhadnout, jestli sólistu v jeho zrychlování mírně brzdit, nebo ho nechat jet, abych ho nerozhodila. Tahle schopnost citění je podle mě vrozená, buď to v sobě člověk má, nebo ne.

V porotě letos zasedlí Jan Mráček a Daniel Matejča. Pokud vím, oba znáte velmi dobře z jejich dětství...

Ano, to je velmi milá vzpomínka. S Honzou Mráčkem jsem začala hrát, když mu byly čtyři roky. Pamatuji si jeho úplně první vystoupení. Učili jsme ho, jak přijít, uklonit se, připravit housličky... Jenže když pak vešel na pódium a uviděl plný sál lidí, zůstal na něj jen užasle zírat a úplně zapomněl hrát. Dana Matejču zase znám od jeho dětských let z různých soutěží, kde jsem ho doprovázela.

Jak hodnotíte současnou atmosféru soutěže?

Mám velkou radost, že se porota omladila. Honza i Dan jsou skvělí houslisté a „lidští“ muzikanti, kterým sláva nestoupla do hlavy. Jejich obrovskou výhodou je

nezaujatost. Tím, že sami neučí, nemají v soutěži vlastní žáky a mohou být skutečně objektivní. Je to pro celou soutěž velký přínos.

How did your journey towards becoming an accompanist at this competition begin?

It happened quite naturally, really. At the very beginning, which now feels like the “deep Middle Ages”, I only came here to accompany children from our school, the former LŠU (School of Arts) in Voršilská Street in Prague. Gradually, though, things began to grow. Foreign participants started writing to me saying they had a problem and would arrive without their own pianist. Today it has developed into something enormous. Most of the contacts now come through the school, where we receive emails requesting cooperation.

You accompany a huge number of contestants. How do you manage such an intense workload organisationally?

It really is demanding, this year I would even call it “madness”. The whole process begins around Christmas or in January, when the first interested participants start getting in touch. Hundreds of emails follow as we arrange the exact repertoire, and if there are pieces I do not know, they send me the sheet music. The preparation then takes place in Prague together with my colleagues Silvia Ježková and Hana Louženská. We have to organise the schedule according to when everyone’s flights arrive. This year I was already rehearsing with some of the Japanese participants in Prague from Wednesday onwards. On Sunday I travelled to Ústí nad Orlicí and by half past five in the evening I was already sitting at the piano, until ten o’clock at night.

What does a typical competition day look like for you?

On Monday, Tuesday and Wednesday I started at seven in the morning. Fortunately, some participants, for example those from Mongolia, are willing to come that early thanks to the time difference and their discipline. After that, I work practically non-stop until half past ten at night. Sometimes I wonder myself where the energy comes from, but these young musicians are wonderful. This year I am accompanying 24 children, and my colleagues have similar numbers. Together we cover two-thirds, perhaps even.

Do you still get nervous, or has it become routine after all these years?

I still get nervous before some performances. There is a huge difference between playing a piece I have known all my life and a composition I had to learn specifically for this competition. With the familiar repertoire, nothing can throw me off balance, even if the child skips a line, I simply “catch” them. But being on stage is always different from rehearsing in a classroom. The children become nervous, their hearts start racing, and suddenly they play in a completely different tempo. Three-quarters, of all the contestants.

So what is the greatest skill of an accompanist?

It is not just about learning the notes. You have to be completely connected with the child and sense what they are about to do. It is a kind of alchemy. I need to judge whether to gently hold the soloist back as they speed up, or whether to let them go so I do not unsettle them. I think this sensitivity is something innate, either a person has it, or they do not.

This year’s jury includes Jan Mráček and Daniel Matejča. If I understand correctly, you have known both of them since childhood...

Yes, that is very special for me. I started playing with Jan Mráček when he was four years old. I still remember his very first performance. We taught him how to walk onto the stage, bow, prepare his little violin... But when he stepped onto the stage and saw the full concert hall, he simply stood there staring in amazement and completely forgot to play. I have also known Daniel Matejča since his childhood from various competitions where I accompanied him.

How would you describe the atmosphere of the competition today?

I am very happy that the jury has become younger. Jan and Daniel are outstanding violinists, but above all they are wonderful and genuinely human musicians who have not let fame go to their heads. Their greatest advantage is their impartiality. Since they do not teach themselves, they have no students competing here and can therefore remain truly objective. It is a great benefit for the entire competition.

Housle potřebují čas

Na Kocianově houslové soutěži letos působí i houslař Pavel Hůšek, který dětem i rodičům přibližuje důležitost péče o nástroj. Podle něj je lepší přijít s houslemi zbytečně než pozdě, protože drobné opravy mohou zabránit vážnějším problémům. Soutěžícím doporučuje kvalitní pevné pouzdro a trpělivost po příjezdu. Nástroje totiž nejčastěji trpí změnami teploty a vlhkosti. „Housle si musí na změnu prostředí zvyknout,“ vysvětluje. K houslařství se dostal netradičně – díky manželce houslaře. Dříve pracoval jako restaurátor starožitností.

Violins Need Time

At this year’s Kocian Violin Competition, violin maker Pavel Hůšek is also present, helping children and parents understand the importance of caring for their instruments. According to him, it is better to bring a violin unnecessarily than too late, because even small repairs can prevent more serious problems. He recommends that competitors use a high-quality, sturdy case and remain patient after arrival. Instruments are most often affected by changes in temperature and humidity. “Violins need to get used to changes in their environment,” he explains. He came to violin making in an unusual way – through his wife, who is a violin maker. Before that, he worked as a restorer of antiques.

Dětský pohled, který má váhu

A child's perspective that carries weight

Dětská porota zasedá na Kociance už osmým rokem a přísným okem sleduje výkony svých vrstevníků. Až překvapivě často se svým soudem treťí do odborných posudků poroty složené ze zkušených mistrů, a co víc – právě dětský pohled odborné porotce velmi zajímá. Vzniká tak krásná mezigenerační spolupráce.

„Jsem nadšená z toho, jaký další rozměr dětská porota soutěží přináší. Děti hodnotí velmi citlivě, všímají si jiných detailů než dospělí a jejich pohled je pro nás všechny nesmírně inspirativní,“ říká Lenka Lipenská, ředitelka soutěže. Právě propojení zkušeností profesionálů s autentickým dětským pohledem podle ní vytváří jedinečnou atmosféru Kocianky.

Třináctiletá členka dětské poroty Sára Zuzana Armendariz Franco přiznává, že hodnotit soutěžící není vůbec jednoduché. „Je docela těžké soutěžící hodnotit,

protože všichni jsou podobně dobří,“ říká. Sama si při hodnocení všímá především detailů – vystupování soutěžících, naladění nástroje nebo celkového dojmu z pódia. Soutěžícím by poradila jediné: „Aby na pódiu jen nestáli a nehráli ve stresu, ale aby hudbu víc prožívali.“

For the eighth year running, the children's jury has taken its place at the Kocian Violin Competition, observing the performances of their peers with remarkably sharp judgement. Quite surprisingly often, their opinions align with those of the professional jury made up of experienced masters. What is more, the professional jurors themselves are genuinely interested in the children's perspective, creating a wonderful collaboration across generations.

“I am delighted by the new dimension the children's jury brings to the competition.

Program 9. května Programme May 9th

10.00

Přijetí vítězů a zahraničních účastníků starostou města, Hernychova vila

Meeting of the Mayor with the winners and foreign contestants, Hernych Villa

14.30

Koncert vítězů a laureáta, Roškotovo divadlo

Concert of the Winners, Roškot Theatre

Children evaluate performances with great sensitivity, noticing different details than adults, and their perspective is incredibly inspiring for all of us,” says Lenka Lipenská, the competition director. In her view, the connection between the experience of professionals and the authentic perspective of children creates the unique atmosphere of the Kocian Competition. Thirteen-year-old member of the children's jury, Sára Zuzana Armendariz Franco, admits that evaluating contestants is far from easy. “It is quite difficult to judge the competitors because they are all similarly good,” she says. When assessing performances, she pays close attention to details, the contestants' stage presence, the tuning of the instrument, and the overall impression they create on stage. She has one simple piece of advice for competitors: “Don't just stand on stage and play under stress, try to feel the music more deeply.”

- **Počet vypitých kávi ředitelkou soutěže**
25 kávi
- **Jak dlouho porotci poslouchají skladby**
24 hodin
- **Bydliště nejvzdálenějšího soutěžícího**
12 000 km (Japonsko)
- **Počet rozdaných plyšových surikat**
41 surikat
- **Kolik chlebičků snědla porota**
54 chlebičků

Redakce
Redaction

Zuzana Pecháčková
Alena Kalousová
Johana Blaško
Mírek Němec

Sazba
Type

Ondřej Štantejský

Překlad
Translation

Petra Przywarová

Foto
Photos

Tereza Ilgner
Lukáš Prokeš
Karolína Králová

Tisk
Printed by

Grantis **Náklad 150 ks**
Quantity 150 pcs

Vyhlášovatel a titulární sponzor

[ou] Město Ústí nad Orlicí

Generální partner

Hlavní partner

RIETER

CiKTV

Pardubice
Český rozhlas

RADIO PROG

Klasika
Plus.cz

ECAV
KONZERTA PRAHA

Významní partneři

Pardubický kraj

MINISTERSTVO
KULTURY

WARCHAL

HFZ
HUDEBNÍ FESTIVAL
ZNOJMO

KLUBCENTRUM
V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Bärenreiter

Vitava
Český rozhlas

KURZY
LITOMÝŠL

FAK
FESTIVAL
KOCIAN

UNIVERSITNÍ
KONZERTA
PRAHA

ČESKÁ NADACE
2000

Nicole Van Gils,
honorární konzulka
Belgie v Praze

Rosalind
Miranda

MOLDEX

smetanova
litomyšl

SILVITA

UNIVERSITNÍ
KONZERTA
PRAHA

CHN.cz